Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1876.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,
den 18de Juli 1875.
(Fra «Deseret News».)
(Sluttet.)

Dette oversattes fra Pladerne og nedskreves i Manuskriptet, før Martin Harris, David Whitmer eller Oliver Cowdery nogensinde saa denne Engel, men Løftet var der, det fandtes i Optegnelsen; der stod i Manuskriptet, at tre Vidner skulde skue den ved Guds Kraft. Denne Profeti blev, som jeg sagde før, udtalt næsten 600 Aar før Kristus. Der var en anden Profeti, der udsagdes næsten 1000 Aar senere, hvilken jeg ligeledes vil oplæse — „Og nu har jeg, Moroni, skrevet de Ord, som bleve mig befalede, efter min Hukommelse; og jeg har sagt Eder, hvilke Ting jeg har forseglet; derfor rører det ikke for at oversætte det; thi det er forbudt, indtil Guds Visdom tilsteder det. Og se, det kan blive Eder tilladt at vise Tavlerne til dem, som skulle hjælpe til at bringe dette Værk frem, og til Tre skulle de blive viste ved Guds Kraft; hvoraf de skulle vide med Vished, at disse Ting ere sande. Og af tre Vidners Mund skulle disse Ting stadfæstes, og ved Trendes Vidnesbyrd; og dette Værk, i hvilket Guds Kraft og Ord skal vises, om hvilket Faderen og Sønnen og den Hellig-Aand bære Vidnesbyrd; alt dette skal staa som et Vidnesbyrd imod Verden paa den yderste Dag. Og om saa er, at de omvende sig og komme til Faderen i Jesu Navn, da skulle de annammes i Guds Rige. Og nu, dersom jeg ingen Fuldmagt har til disse Ting, dømmer I; thi I skulle vide, at jeg har Fuldmagt, naar I skulle se mig, og vi skulle staa for Gud paa den yderste Dag. Amen."

Disse to Profetier, der udtaltes med et Mellemrum af omtrent 1000 Aar,

oversattes, førend de tre Vidner saa Englen. Det var paa Grund af disse Profetier, at disse Mænd gik ud til Skoven for at bede. I kunne maaske spørge, hvorfor de gik der for at bede? Fordi de havde læst disse Ting, og saa deraf, at der vilde være tre Vidner, som skulde kjende disse Ting ved Guds Kraft, idet det vilde blive aabenbaret til dem fra Himlen, og de følte en stærk Længsel efter, at Gud skulde vise dem disse Ting, saa de kunde blive de begunstigede Tre.

Var der nogle Andre, som saa disse Plader? Ja. Hvor mange? Otte, hvoraf Alle ere døde med Undtagelse af En, John Whitmer, som endnu lever. De saa og berørte Pladerne og saa Indgraveringerne paa dem, og de bevidne alle det samme til alle Folk, til hvem dette Værk skulde blive sendt. Hvormange udgjør dette i det Hele? Tre Vidner, otte Vidner og Oversætteren, tolv ialt, tolv, som saa og bare Vidnesbyrd om Originalen. Nu spørger jeg Enhver i dette Hus, Hellige og Fremmede, om I have saamange Vidner, der have set Originalen til nogen af Biblens Bøger i det gamle og nye Testamente. Have I endog kun et Vidne, der har set Originalen, hvorfra nogen af disse Bøger afskreves? Nej, ikke én. I have de Skriftkloges Afskrifter fra Slægt til Slægt; I have Oversættelserne af disse Manuskripter, der ere overleverede fra Slægt til Slægt og afskrevne den ene Gang efter den anden, indtil de have gaaet igjennem maaske 1000 Afskrifter, førend Bogtrykkerkunsten blev kjendt. Men I tro paa Biblen, gjør I ikke? „Oh jo," svarer En, „den tro vi paa, men vi tvivle meget om Mormons Bog."

Vel, lad mig nu spørge, om der er noget Urimeligt i, at Folk fæste Lid til tolv Vidners Vidnesbyrd, der have set og berørt Originalen til Mormons Bog, naar de, til samme Tid, tro paa Biblen, hvortil Ingen i denne Slægt har set eller berørt Originalen? Med andre Ord, hvilken af disse er det mest rimeligt at tro paa. De Sidste-Dages Hellige tro paa begge, thi vi vide, at Bibelen er sand, fordi Mormons Bog bevidner det, og vi have erholdt Vidnesbyrd om Mormons Bogs Guddomlighed, og paa Grund af, at denne Bog omtaler Biblen, vide vi, at Biblen er sand. Da det Folk, der omtales i Mormons Bog, forlod Jerusalem og kom til Amerikas Land, medbragte de det gamle Testamentes Bøger, ligefra Beretningen om Skabelsen til Jeremiæ Profetier, og i deres Skrifter i dette Land omtale de det gamle Testamentes Skrifters Guddomlighed og Sandfærdighed. Paa Grund heraf vide vi, som Sidste-Dages Hellige, at den ene Bog er ligesaa sand som den anden. Men med Verden er det anderledes, thi da de aldrig have erholdt dette Vidnesbyrd, saa hviler Biblens Sandhed for dem aldeles paa Vidnesbyrd paa anden Haand. Men jeg vil gaa videre til andre Vidnesbyrd.

Jeg vil nu atter henvise Eder til det 29de Kapitel i Esajas, hvor jeg læste om en Bog, hvis Ord skulde høres af de Døve — „Paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord." Hvilken Bog mener da Esajas? Han mener den, han netop havde talt om i det 11te, 12te, 13de og 14de Vers — „Og alt deres Syn skal være Eder som en beseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kjære, læs dette; men han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er beseglet. Eller Bogen gives Nogen, som ikke forstaar sig paa Skrift, saa der siges: Kjære, læs dette; og han maa sige: jeg forstaar mig ikke paa Skrift. Thi Herren sagde: Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med

deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langtfra mig, og deres Frygt for mig er Menneskens Bud, som de have lært; derfor, se, jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja, paa det Underligste; thi deres Vises Visdom skal forgaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig."

Vi se her den Bogs Beskaffenhed, som han omtaler i det 18de Vers, og lære lidt om Maaden, hvorpaa den vilde fremkomme; at Bogens Ord, ikke selve Pladerne, ikke Originalen, men en Afskrift, en Kopi af Ordene, Bogens Ord, skulde overgives til de Lærde, med Anmodning til dem om at læse dem.

Martin Harris, som nu er gaaet bort fra vor Midte, var Redskabet i Herrens Haand til at opfylde denne Profeti, som jeg allerede har anført, idet jeg opgav Eder Navnene paa de Lærde, til hvem han foreviste Ordene. Jeg har ligeledes gjort Eder bekjendt med Samtalen, der fandt Sted i den Sammenkomst, Martin Harris havde med Professor Anthon, da denne fik at vide, at en Engel havde vist sig, og at endel af Bogen var forseglet, bemærkede Professoren paa en sarkastisk Maade – „Jeg kan ikke oversætte en Bog, der er forseglet."

Læg nu Mærke til det næste Vers — „Eller Bogen gives ham, som ikke er lærd. Ikke Bogens Ord, ejheller nogle faa Vers, men Bogen selv gives ham, der ikke er lærd, idet der siges: „Kjære, læs dette." Og hvad svarede han? „Jeg forstaar mig ikke paa Skrift." Han følte sin Svaghed. Dette var Josefs Udbrud, da han blev befalet at oversætte Indgraveringerne paa Pladerne. Han ansaa sig selv for ringe til at paatage sig et Arbejde af denne Art, og Herren svarede ham med de samme Ord, der anvendtes af Esajas. Da Josef sagde — „Jeg forstaar mig ikke paa Skrift," svarede Herren — „Efterdi dette Folk holder sig nær til mig med deres Mund, og de ære mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langtfra mig, og deres Frygt for mig er Menneskens Bud, som de have lært; derfor, se, at jeg vil blive ved at handle underligen med dette Folk, paa det Underligste, ja, paa det Underligste; thi deres Vises Visdom skal foregaa, og deres Forstandiges Forstand skal skjule sig." Var dette ikke et vidunderligt Værk? Hvad kunde være mere vidunderligt? Et ungt Menneske, en Plovdreng, uden andre Kundskaber end hvad han havde erholdt i en Landsbyskole, han havde aldrig studeret Theologi, og sandsynligvis aldrig i sit Liv læst Biblen igjennem. En ung Mand, af den Beskrivelse, blev kaldet til ai oversætte et Sprog, der taltes af Oldtidsbeboerne af dette Land. I Sandhed et underligt Værk og et Vidunder og en Forbauselse for Folkene. Esajas siger, at Folkene vilde forundre sig over det. Han siger — „Standser og forundrer Eder, bryder ud i Klage; de ere drukne, men ikke af Vin; de rave, men ikke af stærk Drik. Thi Herren haver udøst over Eder en dyb Søvns Aand, og tillukt Eders Ojne, han haver skjult Profeterne og Eders Overster, Seerne." Dette er Folkets Tilstand, eller, som Esajas siger et andet Sted — „Mørke skjuler Jorden og Dumhed Folkene. Profeterne ere skjulte; Seerne ere skjulte; Guds Aabenbaringer, som bleve givne i fordums Dage, ere skjulte for dem. De blive belærte, ikke af inspirerede Mænd, ikke ved Meddelelser og Aabenbaringer fra Himlen, men deres Frygt for Herren er Menneskebud, som de have lært.

Paa den samme Dag skulle de Døve høre Bogens Ord, og de Blindes Ojne se af Dumhed og Mørke. Mange Folk

vilde maaske have dette aandeliggjort; men enten det aandeliggjøres eller ej, kan jeg dog bære Vidnesbyrd om en Ting, som jeg har set med mine Øjne, og det er, at de, som vare døve, saa døve, at de ikke kunde høre selv den stærkeste Lyd, ere blevne gjengivne deres Hørelse ved denne Kirkes Ældstes Tjenstgjørelse, og saaledes ere de Døve, de bogstavelig Døve, blevne satte istand til at høre Bogens Ord.

De Blindes Øjne, ikke alene de aandelige Blinde, men de legemlige Blinde, skulde se ud af Mørke og Dumhed, naar denne Bog aabenbaredes. Jeg ved ligeledes, at dette har været Tilfældet, og mange af denne Forsamling vide det og have set det, at nogle af de, som vare blindfødte, have erholdt deres Syn formedelst Guds Kraft, siden denne Bogs Fremkomst. Saaledes ere Ordene i vor Text blevne bogstaveligt opfyldte.

„De Sagtmodige skulle faa mere Glæde i Herren." Der har været en stor Mængde sagtmodige Mennesker iblandt alle kristne Trosbekjendelser, dette bestride vi ikke, gode, ærlige, oprigtige Mennesker, sagtmodige, ydmyge og gudhengivne Sjæle, men de vandrede i Mørke og vidste neppe, hvilken Vej de skulde træde. En raabte: „Se her," og en Anden, „Se der," en Anden, „Dette er Vejen, vandrer paa den," og en Anden, der havde en modsat Lærdom, „Vi ere den sande Kirke, kommer og slutter Eder til os." Saaledes bleve de forvirrede og deres Sind forvildede, men de vare dog overordentlig ængstelige for at kjende Guds Villie. Da denne Bog fremkom, var det for at bringe alle disse paa den rette Vej. „De Sagtmodige skulle faa mere Glæde i Herren." Paa hvilken Maade? Thi, siger Profeten i det 24de Vers, de, som ere forvildede i Aanden, skulle kjende Forstand, og de, som murrede, skulle tage ved Lærdom. Hvormeget I end have fejlet, fordi I vare blevne lærte Menneskelærdomme, hvormeget I end have vandret i Blindhed og Mørke, med Profeterne, Seerne og Guds Aabenbaringer skjulte for Eder, og uden nogen inspireret Røst i Eders Midte, hvormeget I end have vandret i Dunkelhed, saa ville I dog, dersom I have været ydmyge for Herren, kjende ved Forstand, naar denne Bog kommer frem, men ikke før. Men vil dette finde Sted i de sidste Dage? Hentyder det ikke til en tidligere Tidsalder? Læs hvad der siges i det 20de og 21de Vers, og I kunne da selv bedømme, paa hvilket Tidspunkt denne Bog skulde fremkomme. „De Fattige iblandt Menneskene skulle fryde sig i Israels Hellige." Ikke i Særdeleshed de Rige, uden de have Sind dertil, men de Fattige skulle udsamles fra Nationerne for selv at erhverve sig Hjem. „Thi det er ude med den Forfærdelige, og Spotteren haver faaet Ende, og alle de ere udryddede, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, som holde et Menneske for en Synder for Ordets Skyld, og stille Snarer for den, som straffer i Porten, og fordrive den Retfærdige i det Øde." Alle saadanne skulde udryddes. Har der nogensinde været en saadan Tid, siden Esajas udtalte denne Profeti. Nej, men naar en vis Bog fremkom, skulde den velsigne de sagtmodige og ydmyge af Hjertet, thi de skulle faa mere Glæde i Herren. Og de Fattige iblandt Menneskene skulde udsamles fra Nationerne. Men se, da ville Alle, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, blive bortfejede af Jorden, der vil finde en aldeles Udryddelse af dem Sted. Ligesom det var i Noæ Dage, saa vil det blive i Menneskens Søns Tilkommelses Dage — ethvert ugudeligt Menneske vil blive udryddet af Jordens Overflade, hvilket klarlig viser, at denne Bogs Aabenbaringer tyde hen paa et sidste Dages

Værk. Ogsaa i det fjerde Vers, idet han taler om det Folk, der skulde stride denne Bog, siger Profeten, de skulle blive fornedrede, skulle tale af Jorden, deres Plader, deres Skrifter, deres Bøger, deres Optegnelser skulle fremkomme ligesom en Spaadoms Aand af Jorden — „Din Tale skal mumle af Støvet," ligesom Mormons Bog bragtes frem af en Høj, der fordum kaldtes Cumorah, i Staten New-York.

Han siger atter, at alle Nationernes Mangfoldighed, som stride imod Guds Folk, skulle være som en Drøm og et Nattesyn, skulle være som naar den Hungrige drømmer, og se, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom den Tørstige drømmer, og se, han drikker, men naar han opvaagner, er hans Sjæl tørstig: saaledes skulle alle Nationernes Mangfoldighed blive, som stride imod Zions Bjerg.

Nu, vi bryde os ikke om, hvormange Forfølgere der ere, om de end indbefatte alle Nationer, Riger og Magter paa Jorden, det gjør Intet til Sagen. Alle Nationernes Mangfoldighed, som stride imod Zions Bjerg, skulle være som en Drøm og som et Nattesyn — skulle blive bortfejede. Dette stemmer overens med hvad jeg allerede har anført — at Alle, som ere aarvaagne til at gjøre Uret, alle Spottere og Alle, som stride imod Guds Værk, vil blive udryddede af Jordens Overflade.

Hvad angaar nu denne Bog Israel? Vil den være til deres særlige Gavn? De have i en lang Tid været adspredte iblandt Nationerne; vil denne Bog, der er omtalt af Esajas, have nogen Følger for dem? Ja. Læs det 22de Vers, hvilket jeg allerede engang har oplæst for Eder — „Derfor, saa sagde Herren, som forløste Abraham, til Jakobs Hus: Jakob skal nu ikke mere beskæmmes, og hans Ansigt ikke mere blegne. Hvorfor? Fordi denne Bog fremkommer for at hjemsamle Jakobs Hus fra alle Nationer og Kongeriger paa Jorden, og dette vil begynde, saasnart Hedningernes Tid er fuldkommet, før ikke. Vi maa først advares, vi Hedninge maa først høre Ordet, og naar vi vise os selv uværdige til det evige Liv, og stride imod Bogen, Zion og Guds Folk, se, da vil Herren komme Jakobs Hus ihu, og de skulle ikke længer beskæmmes, som de have været i omtrent sytten Aarhundreder, de skulle ikke længere blegne, som de have maattet, hvor de end have været spredte, thi Herren siger, i det 23de Vers, at naar Jakob ser sine Børn, mine Hænders Gjerninger, midt iblandt sig, da skulle de helliggjøre mit Navn, og de skulle herliggjøre Jakobs Hellige og forfærdes for Israels Gud.

Hvor vil dette Værk begynde iblandt Israels Hus? Iblandt den Levning, som vi kalde de amerikanske Indianere, hvilke ere de bogstavelige Efterkommere af Israel. De synes at være mere sunkne og fornedrede end hele det øvrige Israel, men Gud vil udrække sin Haand og bringe dem til Kundskab om Sandheden, som Herren haver talet ved Jeremias Mund angaaende det store sidste Dages Værk og Israels Hus' Gjenoprejsning, — „Ephraim er min Førstefødte." I det store sidste Dages Værk vil Herren altsaa søge Efterkommerne af Ephraim og Manasse og ligeledes lade dem komme til Kundskab om Sandheden.

Kan det da undre Eder, at Gud, efter at 45 Aar ere henrundne siden denne Kirkes Organisation og siden Advarselsrøsten udgik til Hedningenes Nationer, i sin Naade og Magt skulde begynde et Arbejde iblandt denne Levning af Josefs Hus, der vandrer omkring paa dette Kontinent som en Mangfoldighed af Nationer. Erindrer hvad Jakob sagde an-

gaaende Josefs Sæd i det 48de Kapitel 1ste Mosebog — de skulde blive en Hob af Folk. De vare aldrig en Hob af Folk, en Mangfoldighed af Nationer, i Palæstina, ejheller i Asien, Europa eller Afrika, og dersom Profetien ikke opfyldes paa det vestlige Fastland, saa bliver den aldeles ikke opfyldt. Men den er bleven opfyldt paa Amerikas Fastland, og vi skue, igjennem hele dets uendelige Udstrækning, lige fra Nordens frosne Regioner til Kap Horn i Syd, en Mangfoldighed af Nationer. Hvem ere de? De ere fornemmelig Levningerne af én Stamme, Levningerne af Josefs Stamme, og de ere en Mangfoldighed af Nationer i Jordens Midte. Herren har begyndt Indsamlingen og Gjenoprettelsen af Israels Hus blandt de laveste Arter af Menneskeslægten, og han vil først opreise dem til at fremføre hans store og vidunderlige Værk. Efraims Titusinder og Manasse Tusinder ville drive Folket sammen til Jordens Ender. Efraim vil ikke udføre Arbejdet alene, men vil blive understøttet af Manasse. Indianerne, Lamaniterne, som ville deltage i dette store sidste Dages Værk, ere Josefs Horn, ikke til at adsprede Folket, men til at drive dem sammen. Hvor? Til Jordens Ender, siges der i det 33te Kapitel i 5te Mosebog, og jeg nærer ingen Tvivl om, at Moses, da han i Synet saa dette Fastland, kaldte det „Jordens Ender". Der skulde der være en Indsamling, der skulde de drives sammen; istedetfor at blive samlede fra Jordens Nationer tilbage til Palæstina, skulde de i de sidste Dage bortsamles til et fjernt Land, som Moses betegner med Udtrykket „Jordens Ender".

Det er af denne Grund, at Gud lovede, ved Mose Mund i det 33te Kapitel i 5te Mosebog, at skjænke Josef et Land mere frugtbart end alle de andre Stammers — et Land med alle Klimaer, velsignet med Jordens kostelige Frugt og den Fylde, med Solens Grøders kostelige Frugt, med Maanens Fremførelses kostelige Frugt, med de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt og med de evige Højes kostelige Frugt. Alle disse Velsignelser skulde komme over Josefs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre. „Hans Land være velsignet af Herren," — dette var det Løfte, som Gud gav denne ene Stamme, et Land langt bedre end de øvrige Stammers Arvelod. Jakob, der levede en lang Tid før Moses, udtalte en lignende Velsignelse, der findes optegnet i 1ste Mosebogs 49de Kapitel. Da han velsignede sine tolv Sønner, og fortalte dem, hvad der skulde ske i de sidste Dage, sagde han om Josef — „Han er en frugtbar Kvist, ja en frugtbar Kvist hos en Kilde, dens Grene gik over Muren. Det vil sige, hans Grene skulde ikke blive i Jerusalem, eller Palæstina, eller i det Land alene, men de skulde gaa over Muren til et fjernt Land. Desaarsag siger han i den samme Velsignelse — „Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grændser; de skulle komme paa Josefs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra sine Brødre.

Jeg antager, at Jakob saa dette Land ligesaavel som Moses, og han betegner det som et fjernt Land; de evige Højes Grændser udtrykker klart et langt borte liggende Land. Han sagde, at dette Land var mere og over hvad hans Forfædre havde givet ham, og dette vilde han give Josef. Intet Under, at Moses sagde — „dit Land være velsignet af Herren og af Dybet, som ligger nedenunder." Thi dersom Moses saa det i et Syn, da maatte han se igjennem Jorden og bemærke, at det store Pacific Ocean rullede under hans Fødder, at det laa nedenunder, og han vilde omtale det i

det Lys, hvori det viste sig for ham. Intet Under, at Profeten Ezekiel, idet han taler om det store sidste Dages Værk og Israels Gjenoprejsning, profeterede om Josefs Optegnelser, at de skulde komme frem og forenes med Judæ, for at fremrulle det store Værk. Himlens kostelige Ting skulde skjænkes Josef paa dette Land, kosteligere end Jordens Fylde, kosteligere end Jordens forskjellige Klimaers Frembringelser, kosteligere end Jordens Sæd, Guld og Sølv. Himlens kostelige Ting aabenbaredes til Josefs Folk paa det store Land, der var givet dem indtil de yderste Grændser af de evige Høje.

Herren sagde til Ezekiel — „Du Menneskens Søn! tag dig et Træ og skriv derpaa, for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træ og skriv derpaa, for Josef Efraims Træ, og alt Israels Hus hans Medbrødre. Og før det Ene nær til det Andet, at de blive til ét Træ, og de skulle være tilsammen forenede i din Haand." Og da sagde Herren til Ezekiel — „Naar dit Folks Børn sige til Dig, vil du ikke give os tilkjende, hvad du mener med disse Ting? sig da til dem, saa siger den Herre, Herre: Se jeg vil tage Josefs Træ, som haver været i Efraims Haand, og Israels Stammer hans Medbrødre, og jeg vil lægge det til det, som er Judæ Træ, og gjøre dem til ét Træ, og de skulle være Et i min Haand. Ligesom de to Træer vare Et i Ezekiels Haand, saaledes vilde Herren gjøre de to Bøger, Josefs og Judæ, Et i sin Haand. I hvad Hensigt, Herre? Hvad har du isinde at gjøre, naar disse Bøger ere forenede til Et? Sig til dem, saa sagde den Herre, Herre: Se, jeg tager Israels Børn, at de skulle ikke være imellem Hedningene, hvor de fore hen, og jeg vil samle dem trindt omkring fra og lade dem komme til deres Land. Og jeg vil gjøre dem til ét Folk i Landet paa Israels Bjerge, og én Konge skal være Konge over dem Alle, og de skulle ikke ydermere deles i to Riger fremdeles.

Er dette nogensinde blevet opfyldt? „Oh nej," siger En, „det er endnu aldrig sket og vil heller aldrig ske, førend Herren bringer Josefs Optegnelser frem og forener dem med den jødiske Optegnelse. Da kunne vi forvente Israels Gjenoprettelse; saasnart Hedningenes Tid er fuldkommet, kunne vi forvente den store Herrens Dag, naar han vil ryste selv Himlens Kræfter til hans Folks Fordel. Evighedens Kræfter ville blive rørte forat udføre det store Værk, Gjenoprettelsen af Israels Hus. Da skulle Bjergene skjælve og de smaa Høje hoppe som Lam, som der er forudsagt af Salmisten David. Da skulle alle Ting føle Guds Magt, og hans Arm skal blottes for Nationernes Øjne, indtil Jordens Ender skulle se Guds Frelse, tilkjendegivet for hans Pagtens Folk, Israel. Det vil i Sandhed være Herrens Krafts Dag.

Den nemmeste og sikreste Vej til at leve med Ære i Verden er, at være i Virkeligheden, hvad vi ville have Udseende af; og dersom vi ville iagttage, ville vi se, at alle menneskelige Dyder forøges og styrkes ved at praktisere og udøve dem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Troen fuldkommengjort ved Gjerninger.

Vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa omstaaende Udtog af et Brev fra Præsident Brigham Young. Dets Indholds Vigtighed kan neppe overvurderes, naar vi overveje det Værks Karakter og Vigtighed, hvorfor de Hellige arbejde. I Antal ere de Hellige kun et lille Folk, men Herren fordrer desuagtet store Ting af deres Hænder, og det er rimeligt at antage, at efterhaanden som de tiltage i Velstand, Antal og Indflydelse, at Herrens Fordringer til dem ogsaa ville forøges i en tilsvarende Grad.

Herren har udentvivl en vis Hensigt med dette, og vi tro, at denne Hensigt er at have et prøvet Folk — et Folk, hvis Tro er gjort fuldkommen ved deres Gjerninger. I alle Tilfælde kjende vi intet andet Middel til at fuldkommengjøre Tro; hverken Skriften, Philosophi eller sund Fornuft udpeger nogen anden.

Abels Tro fuldkommedes ved at han ofrede et bedre Offer end Kajn; Noahs, ved at han efter Guds Befaling byggede en Ark. Abrahams Tro fuldkommedes ved hans Redebonhed til at opofre sin eneste Søn, og han blev derved de Trofastes Fader. Jesu, Guds Søns, Tro, ham om hvem der er sagt, „at han nedsteg under alle Ting", og at „i hans Fornedrelse blev hans Dom fuldendt", blev fuldkommengjort ved Lidelse indtil Døden; og ved at udgyde sit Blod for Verdens Synd, blev han værdig til at regjere som Kongernes Konge og Herrernes Herre. Vi have ingen Ret til at antage, at Kristi Tro alene vilde have frelst Verden, thi vi læse „at uden Blods Udgydelse ster ingen Forladelse" og atter, „at Troen uden Gjerninger er død", derfor vilde Kristi Tro alene have været død eller uden nogen Virkning til Verdens Frelse, dersom han ikke havde fuldkommengjort denne Tro ved at nedlægge sit Liv.

Iligemaade kan man fortælle den Vilde, at Jorden under visse Forhold kan bringes til at frembringe Korn, og denne Lærdom kan maaske bibringe ham Tro i denne Retning, dog vilde denne aldrig fuldkommes ved denne Underretning alene, ej heller vilde den nogensinde af sig selv frembringe Korn. Tro er Ophav til Handling, ligesom vor aandelige til vor legemlige Natur, men den er desuagtet ligesaa frugtesløs og værdiløs i og af sig selv, som et Ønske, et Haab eller en Attraa, der ikke paafølges af Handling. Ligesom legemlige Ting ere skabte, formede og dannede under Inspiration af de aandelige, saaledes udfordres efter Himlens Love, at Menneskenes Handlinger skal svare til deres Tro. Derfor paahviler det Alle, som bekjende sig at elske Gud, at bevise deres Kjærlighed, ikke ved deres Tro, men ved deres Gjerninger, og dette af den bedste af alle Grunde, nemlig fordi de ikke kunne vise den paa nogen anden Maade. Jesus sagde udtrykkelig: „Dersom I elske mig, da holder mine Bud." Atter: „Den som haver mine Bud og holder dem, den er

det, som mig elsker." Og paa Spørgsmaalet: „Herre! hvoraf kommer det, at du vil aabenbare dig for os, og ikke for Verden?" svarede han — „Om Nogen elsker mig, skal han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi skulle komme til ham og fæste Bolig hos ham. Hvo mig ikke elsker holder ikke mine Ord." Intet kan være simplere og tydeligere. At prædike Frelse ved blot Tro paa Jesum Kristum er derfor baade ubibelsk og ufornuftigt og aldeles i Modstrid med sand Kristendom, siden det forsømmer Nødvendigheden af at vise Lydighed til Kristi Ordinance; Daab til Syndsforladelse, en Lærdom, som han udtrykkelig indskjærpede alle Mennesker, som en uundgaaelig Nødvendighed for at blive optagen som Medlemmer af hans Rige. Angaaende dette Punkt se og forstaa alle de Hellige, som ere blevne døbte og have erholdt Evangeliets Aand, éns, og dette er simpelthen Følgen af oprigtig Lydighed til et af Evangeliets Grundprinciper, en af Himlens første Fordringer.

Men ligesaa fejlagtig, som at sige, at vor Skabelses Maal var opnaaet ved at fødes til Verden, vilde det være at antage, at evig Ophøjelse var sikret ved simpelthen at blive „født paany" til Guds Rige. Fremskridt er stemplet paa alle Guds Værker, og Frelse er, lig alt Andet, ligeledes fremadskridende. Fødte til Guds Rige, til Guds Folk, er den hellige Nadveres Sakramente oprettet, paa det alle „Børn i Kristo" kunne vedblive at erholde af hans guddommelige Natur, ligesom det jordiske Barn af dets Moders. Vi kunne kun vedblive at vise vor Tro paa Kristum ved vedvarende Lydighed til hans Bud. Vi kunne ikke modtage eller forkaste Kristus selv i denne Husholdning, men vi kunne modtage eller forkaste dem, han har kaldet, ordineret og udsendt til os, og paa denne Maade i Virkeligheden modtage eller forkaste ham. Kristus sagde til sine Apostle: „Hvo, som modtager Eder, modtager mig, og hvo mig modtager, han modtager den, som mig udsendte." Og hvorledes bevise, at vi modtage Guds Tjenere? Paa den Maade, Kristus selv lærte os, ved at holde deres Befalinger. Det var ikke Frelseren i egen Person, men hans Tjenere, som lærte os at blive døbte og erholde den Hellig Aands Gave, og denne uvurderlige Velsignelse fulgte deres Lærdomme, som om Herren selv havde underviist os. Og dersom de ogsaa lære os Nødvendigheden af Tiende, Opbyggelsen af Templer, Indsamlingen og at de Hellige skulle blive til Et i alle Ting, ligesom de allerede ere det i de aandelige, hvorledes kunne vi da forsømme disse Ting og desuagtet haabe paa Frelse? Eller hvorledes kan det tænkes, at vi søge det evige Liv, dersom vi foragte Midlerne til at sikre os det? Hvad hjælper det, at vi bekjende at elske Guds Ord, dersom vi ikke holde det? at vi bekjende at elske Gud, og dog ikke adlyde hans Tjenere? at vi skattere Lærdommene om ny Aabenbaring, og dog ikke opfylde dem? at vi tro paa Tiende, og dog ikke betale den? at vi tro paa Israels Indsamling, og dog ikke selv indsamles, ej heller hjælpe dertil, medens vi have Midlerne dertil? Vi haabe, at de Hellige ikke ville forsømme at overveje disse Ting i deres rette Lys, og altid forstaa den gode Hyrdes Røst, naar den lyder for deres Øren, og saafremt de haabe paa det evige Liv, tolke deres Ønsker og Attraa i Gjerninger, thi kun derved kunne de sikre sig det.

Udtog af Korrespondance.

Præs. B. Young skriver til Liverpool: Vigtigheden af at de Sidste Dages Hellige betale deres Tiende er en Gjenstand, jeg ønsker De fuldelig skulde forelægge Folket, ligesom det Privilegium, de Hellige nyde, ved maanedlige Ofringer at bidrage til Opbyggelsen af Templer til Herren, vor Gud, hvori vi kunne varetage hans Hus' Ordinancer, at vor Tro og vore Gjerninger kunne fuldkommes, og paa det vi kunne erholde de store Velsignelser, Herren har i Beredskab for hans trofaste Hellige. Dette er et Værk af stor Betydning for Opbyggelsen af Guds Rige, som ikke alene berører den personlige Frelse af enhver Hellig, der nu lever paa Jorden, men tillige alle deres, deres Slægtninge og Venner, som ere gaaede hinsides Sløret, og ikke have havt det Privilegium at høre Evangeliet. Jeg ønsker, at De ret skal indskærpe disse Ting paa de Helliges Sind, saa at de ogsaa i hint Land kunne nyde det Privilegium at ofre deres Skærv til Forfremmelsen af disse store og herlige Formaal. Jeg ønsker, at der holdes nøjagtigt Regnskab over al Tiende, Ofringer, etc., som indsamles i de forskjellige Konferencer, og ligeledes om hvormeget af disse Penge, der bruges til at opholde de Ældste, medens de ere paa Mission. Stor Oeconomi burde anvendes i hele Missionen, og alle unødvendige Udgifter undgaaes. Jeg ønsker, at De skal skjænke disse Ting Deres personlige Opmærksomhed og paase, at ingen urigtige Udgifter udredes af de Penge, der indsamles fra de Hellige, saa at de kunne anvendes til den Brug, hvortil de ere bestemte, at Guds Rige kan blive opbygget, Templer oprejste til hans Navn, og de Hellige nyde de forjættede Velsignelser.

Korrespondance.

England.

Hull den 25de Juni 1876.

Præs. O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Netop i dette Øjeblik (Kl. 9 Morgen) ankommen til Hull, vil jeg sende Dig nogle Linier til behagelig Underretning for disse, som have Slægtninge og Paarørende blandt de hjemdragende Hellige.

Det er os en Glæde at kunne meddele, at Rejsen hidtil har været begunstiget af det skjønneste Vejr. Som Følge heraf har der kun hersket meget lidt Søsyge blandt Emigranterne, der alle befinde sig vel og ere glade og tilfredse, ved nu at have en Lejlighed til at forlade Babylon og drage hjem til Josefs Arveland, for der at fæste Bo blandt Guds Folk. Rejsen fra Kjøbenhavn og hertil har kun medtaget en Tid af 63 Timer, hvilket er overordentlig godt. Men for at kunne have en saa hurtig Overrejse udfordres der foruden sjeldent godt Vejr og ringe Søgang tillige en god Navigation, hvori vor vennesæle og imødekommende Kapitain viste sig som en dygtig Mester. Forøvrigt maa der siges til Mandskabets Ros, at der fra den Side udvistes al den Opmærksomhed og Venlighed, der kunde forventes. Vor Rejse har saaledes hidtil løbet særdeles heldig af i enhver Henseende, og det er vort Haab, at det fremdeles maa gaa godt. — Imorgen tidlig Kl. 8 forvente vi at tage videre med

Jernbanen til Liverpool, hvor vi maa opholde os et Par Dage, indtil Skibet, som skal føre os til New York, afgaar. Med de bedste Ønsker for Din Fremgang i Missionen og Hilsen til Alle i Nr. 14, forbliver jeg

Din Ven og Broder i Evangeliet
N. C. Flygare.

Ombord paa Dampskibet „Idaho", Queenstown Torsdagen den 29de Juni Kl. 10 Formiddag.

Præs. O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder!

Vi afgik igaar Eftermiddags Kl. 3 fra Liverpool med 636 Sjæle ombord, nemlig 399 fra Skandinavien, 106 fra Schweitz og Tydskland, 111 fra de britiske Øer samt 20 hjemvendende Missioæree, alle ved godt Helbred og godt Mod. Kompagniet organiseredes som følger:

N. C. Flygare, Præsident for hele Kompagniet med George L. Farrell, J. U. Stucki og W. D. Maughan som assisterende Præsidenter. John Anderson og A. N. Andersen, Kaplaner for de skandinaviske, J. J. Walser for de schweitzerske og tydske, samt W. J. Lewis for de engelske Emigranter. De Hellige ere inddelte i ti Kredse med hver sin Præsident, som vaager over dem og sammenkalder dem til Bøn Kl. 7 Morgen og Kl. 9 Aften. B. L. Holliday, Vagtkaptain, med K. Petersen, C. J. Gustavson, W. Hull, F. Theurer og Josef Parry som Medhjælpere. Søen er stille, og Alt tyder paa en behagelig Reise over det mægtige Dyb. Alle Brødrene og de Hellige i Forening med mig sende Dig mange Hilsener.

Din Ven og Broder
N. C. Flygare.

Et Fort fra Oldtiden.

En af Nybyggerne i Arizona skriver til en Slægtning heri Staden (Salt Lake City) og beretter, at medens han selv og et Par Andre for kort Tid siden vare ude paa en Expedition forat undersøge Landet i Nærheden af San Francisko Bjergene, opdagede de et gammelt Fort, hvis Mure vare to Stokværk høje, og godt og kompakt byggede, idet Murværket langt overgik Alt af denne Art, der er udført af Landets nuværende indfødte Beboere. Fortet er beliggende i en Sump i et udtørret Flodleje og indtager en saadan Position, at det næsten er uindtageligt, saa at et ringe Antal Mænd vilde kunne forsvare sig deri mod overordentlig store Mængder af Fjender. Det er en stor Bygning, og Murene ere paa hver Side forsynede med Skydehuller. Tæt ved Fortet findes Ruinerne af en temmelig betydelig Landsby. Alle disse Bygninger ere øjensynligt meget gamle, mange hundrede Aar, alt Tømret, der tidligere udgjorde en Del af deres Materialier, er forvittret, hensmuldret og forgaaet af Alder. Denne besynderlige Oldtidslevning er beliggende omtrent midtvejs mellem Little Colorado Floden og San Francisko Bjergene.

Skitser fra Jødernes nyere Historie.

(Fra «Jewish Chronicle.»

Det var i April Maaned i Aaret 70 e. Kr. at Titus, Søn af den romerske Keiser, Vespasian, indtog sin Stilling, og lejrede sig rundt om Jerusalems Mure med en talrig Armee. Forsvarerne af Byen indenfor vare delte i tre Garnisoner, men imellem disse herskede ulykkeligvis det heftigste Fjendskab, saa at den Energi og Udholdenhed, der burde have været rettet imod Fjenden, anvendtes imod dem selv. Deres samlede Styrke udgjorde omtrent 25,000 Mand. Titus' Tropper bestode af romerske Soldater og nogle Faa fra Syrien, Ægypten og andre Dele af Kejserdømmet, en meget betydelig Krigsmagt, der sandsynligvis talte en 100,000 Mænd. Stadens Fæstningsværker vare saa udstrakte og tilsynteladende uindtagelige, at det syntes umuligt, at nogen menneskelig Magt kunde angribe dem med Held. De bestode af tre Volde, den ene inden for den anden, der omgave Staden paa alle Sider, undtagen hvor Jordbunden var gjennemskaaren af bratte ufremkommelige Hulveje, her fandtes kun en enkelt Fæstningsvold. Disse Volde beherskedes af høje Taarne byggede af solidt Murværk, 30 paa den første Vold, 14 paa den anden, og 60 paa den tredie. Det stærkeste af disse Casteller var det, der kaldtes Antonia. Det hævede sig stolt 70 Fod ivejret, og stod paa en 30 Fod høj Klippe Men endnu højere, end alle andre af Statens Bygningsværker, hævede sig Templets glimrende Taarne og Mure, hvoraf hver Side indtog 1/8 Mil i Længden. Det var en prægtig og stadselig Bygning, i sit Udseende frembydende et forenet Skue af en Fæstning og et Pallads. Adskillige af de Stene, der vare anvendte til Grundvolden, vare 70 Fod i Kvadrat. Portene vare forfærdigede af korinthisk Messing, og udviste overordentlig omhyggeligt og kunstnerisk Arbejde. Den skjønneste af disse var 87 Fod høj og var belagt med Guld og Sølv. Over en anden Port var ophængt en Vinranke af Guld med vedhængende Klaser, saa store som en Mand. Taget paa denne herlige Bygning var bedækket med Nagler af de kosteligste Metaller; dets rummelige Forgaarde vare byggede af Marmor; alle Redskaber der brugtes indenfor dets Vægge vare af Guld og Sølv; Pragt og Skjønhed vare forenede i enhver Ting, der stod i Forbindelse dermed, og dets Mure og Tinder vare opførte af Materialier af saadan Styrke og Soliditet, at de syntes at være byggede for Evigheden. I fem korte Maaneder blev dette Tempel og alle Hovedbygninger i Jerusalem forvandlede til en Hob rygende og smuldrende Ruiner.

Titus beredte øjeblikkelig Alt til at ødelægge Byen, og førte sine Legioner og sine mangfoldige Krigsredskaber og Maskiner frem imod de massive Fæstningsværker. Ved flere Lejligheder kjæmpede Jøderne med stort Heltemod, og joge Belejrerne paa Flugt. Til andre Tider overvandt Romernes Tapperhed og Disciplin deres Fjenders blinde Hidsighed. Dersom Lederne af de forskjellige Partier i Staden — Simon, Johannes og Elieser — havde været forenede, vilde Stadens Erobring vistnok have vist sig at være et vanskeligt Foretagende; men disse vægrede sig for det meste ved at virke i Forening, og understøttede saaledes Romerne ved deres gjensidige Fjendskab. Den første Fordel af Betydning var Erobringen af Taarnet Antonia, hvilket paa Titus Befaling blev jevnet med Jorden. Dernæst lykkedes det Romerne at frembringe en Bresche i Mu-

ren, som forbandt dette Værk med Templet. Imedens begyndte Hungersnød og Pest at rase iblandt de Belejrede, og de lede under et Overmaal af Nødsler, hvis Enkeltheder bringe Hjertet til at sygne. Den 10de August blev Templet stukket i Brand og dets snehvide og gyldne Tinder vare snart indhyllede i Flammer. Efterat have brændt i mange Timer, blev den engang prægtige Pygning en total Ruin, og Romerne trængte omsider ind i den Del af Staden, hvor denne Bygning stod. Den øvre Del af Byen forblev dog endnu i Jødernes Besiddelse. Der blev derpaa foreslaaet en Underhandling imellem de Krigsførende, og Titus gik ind paa at tillade de jødiske Soldater og Folket at drage bort i Fred, dersom de overgave sig uden yderligere Modstand. Forslaget blev forkastet, og den 20de August begyndte de romerske Soldater og Murbrækkere paany at angribe de øvre Volde. Omsider opnaaede de endelig sejrende Romere ved deres Vaaben og Tapperhed Besiddelse af hele Staden, og afsluttede dermed en af de mærkværdigste Belejringer i Historien. Under dens Fremskriden antages det næsten utrolige Antal af en Million menneskelige Væsner at være omkomne af Hunger, Sygdom, Fjendens Sværd og de Partikampe og Myrderier, der rasede indenfor Murene. Ikke mindre end 100,000 var Antallet paa de ulykkelige Væsner, der som Fanger faldt i deres Fjenders Vold. Mange af disse udsendtes for at forherlige Titus' Triumfindtog i den romerske Hovedstad, medens den store Mængde forbeholdtes til at arbejde i Ægyptens Miner eller fordeltes iblandt Kejserdømmets Provindser, for at fremstilles som Gladiatorer ved offentlige Forestillinger, eller forat tjene deres Ejere under de usleste Vilkaar, indtil Døden, mere naadig end Erobrerne, befriede dem fra deres Elendighed.

Saaledes endtes den jødiske Stats og Kongeriges lange og mærkværdige Løbebane, Vespasian, den romerske Kejser, udstedte en Forordning, hvorved hele Judæas Land stilledes til Salg; og paa denne Maade blev en temmelig udbredt fremmed Befolkning indført i Egne, der i saa mange Aarhundreder havde været beboede af Abrahams Børn. En Garnison af 1000 romerske Soldater posteredes indenfor Ruinerne, forat forhindre Templets og Murenes Gjenopbyggelse, og en omhyggelig Søgen blev, efter kejserlig Ordre, anstillet efter Alle, der i nogen Maade vare beslægtede med Davids kongelige Huus, at de kunde blive dræbte, forat undgaa Muligheden af en Fornyelse af deres Fordringer paa Herredømmet over Judæa. Endel af Landet havde for Størstedelen undgaaet Krigens Nødsler, alle de Byer og Distrikter, som laa hinsides Jordan, der uden Modstand havde underkastet sig de romerske Vaaben, saasom Samaria og Køng Agrippas Lande, vare ikke blevne ødelagte ved Ild og Sværd. Der vedblev det jødiske Folk at bo i forholdsvis Sikkerhed, skjøndt deres Forening som en Nation, og deres Indflydelse og Betydning som en særskilt Stat var bortveget.

Under Vespasians og Domitians Regjering vare de underkastede store Forfølgelser og Grusomheder. Medlemmerne af Sanhedrin undkom fra Staden kort før Belejringen, og flygtede til Jammia. Dets Præsident var den berømte Gemaliel, Nasi, eller Fyrsten. I denne By, der laa i Dans Stamme og nær Middelhavets Kyst, dannedes gradvis en rabbinsk Skole af megen Berømthed under de lærde Mænds Indflödelse, der havde bosat sig der. Den blev en Autoritet for de overalt adspredte og landflygtige Jøder, med Hensyn til Fortolkningen af deres hellige Bøger og Bilæggelsrn af de religiøse Stridsspørgsmaal, der fra Tid til auden opstode iblandt dem.

Andre lærde Rabbier nedsatte sig i forskjellige Byer og bleve Ledere for Skoler, saasom R. Eliizer i Lydda, og R. Akiba i Bnai-brak.

Efter Templets Ødelæggelse spredte den nye Form af Gudstjenesten, der allerede var begyndt længe iforvejen, sig gradvis iblandt Jøderne, hvilke vedbleve at existere indtil nærværende Tid. Dette var Gudstjenesten i Synagoger, hvor Jøderne i mindre Antal samlede sig til offentlig Gudsdyrkelse, og til Undervisning i Loven. Ypperstepræsten var omkommen i Jerusalem, og der blev ingensinde udvalgt nogen Efterfølger, saa at Rabbierne og Lærerne efterhaanden tiltoge sig adskillige af Leviternes og Præsternes Embeder og Myndighed, baade i Jerusalem og overalt i den adspredte Nation. De forøgede deres Myndighed ved Udlæggelse af Loven og Traditioner, hvilke, det antoges, Moses havde erholdt paa Bjerget Sinai, og siden uden Afbrydelse vare blevne nedarvede fra Slægt til Slægt igjennem Medlemmerne af Sanhedrin.

De talrigste Colonier af Jøder, der forøgedes meget efter Hovedstadens Fald, vare i Babylon, Ægypten og Cyrene. Paa disse forskjellige Steder satte de Landflygtiges Industri og Virksomhed dem snart i Besiddelse af Velstand og tildelte dem en Grad af Betydning. Efter faa Aars Forløb bevægede de svære Byrder, de vare underkastede, dem til at rejse Oprørsbanneret, og modsætte sig og angribe den herskende Magt. (Forts.)

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

De tre Apostles Arbejde i England kronedes med lykkelige Frugter. Joint stock company's Virksomhed der tilendebragtes. De Penge, der vare tilovers, som ikke vare blevne forødte eller bortødslede, bleve tilbagegivne dem, som havde indbetalt dem, og overordentlige Anstrengelser bleve gjorte forat gjenvinde Folkets Tillid, som næsten var bleven aldeles tilintetgjort v: d deres Ugudelighed og Utroskab, som havde præsideret over dem. Ældsterne Pratt og Taylor vedbleve at arbejde i Stor-Britannien indtil Januar Maaned, da de, med flere andre Ældste, toge et Skib til New Orleans, sejlede derefter op ad Missisippi og Missouri Floderne og naaede Winter Qvarters tidsnok til at træffe Pionererne, førend de droge afsted. Ældste Orson Hyde forblev i Storbritannien indtil den 23de Februar, paa hvilken Dag han afsejlede til New York, hvorfra han saa afgik til Winter Qvarters. Han overlod den britiske Mission til Ældste Orson Spencers Bestyrelse, der var bleven sendt fra Winter Quarters forat præsidere i nævnte Land.

Broder Spencer nød et Privilegium, som kun vederfares faa Mænd, nemlig at læse en Anmeldelse af sin egen Død, og lærte af samme, hvor højt han agtedes af hans Medarbejdere. En af hans Brødre var død, og paa en eller anden Maade naaede Efterretningen om, at det var ham selv, der var død, til Liverpool, omtrent paa samme Tid, som han forventedes dertil. Der var selvfølgelig stor Sorg over denne Efterretning, og Alle beklagede Tabet af saa værdifuld en

Mand. En Dødsanmeldelse og Levnetsbeskrivelse skreves, og Siderne i «Millennial Star» vare omgivne af en sort Rand, til Tegn paa Sorg over hans dødelige Afgang. Han havde den Fornøjelse og Tilfredsstillelse selv at være Udgiver af det samme Numer til stor Glæde for alle hans Bekjendte og Guds Hellige i Landet.

Pionererne toge afsted paa en Rejse af ligesaa stor Betydning, som nogen, der nogensinde udførtes af en Afdeling Mænd, om hvem vi have erholdt Beretning. Efter at være blevne forfulgte i de Stater af Unionen, hvor de havde bosat sig, var Tiden kommen, da det var nødvendigt at søge en Hvileplads, hvor de Hellige kunde bo i Fred, fri for Mordere, Voldsmænd og Røvere; og dette Hjem maatte de søge, langt bortfjernet fra den saakaldte Civilisations Grændser. Deres Land4mænd og Racebeslægtede vilde ikke lade dem dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende og Jesu Aabenbaringer. De vare derfor under den Nødvendighed at søge den Fred og Frihed blandt Ørkenens og Bjergenes røde Mænd, hvilken de saakaldte Kristne havde nægtet at tillade dem. Naar Beretningen om disse Ting bliver læst af fremtidige Slægter, ville de forbauses over, at Mænd, som gjorde Fordring paa at være den milde, ydmyge Frelsers Efterfølgere, skulde gjøre sig skyldige i eller tillade saadanne barbariske Handlinger, som de Hellige maatte lide under. De ville undre sig over, at Folket ikke kunde se, at de gave efter for den samme Aand. som besjælede Jøderne, der forfulgte og korsfæstede Guds Søn; og især-delesbed naar de se, at saakaldte Forkyndere af Religion ledede og tilskyndede Pøblen til at ødelægge de Helliges Ejendom, at drive dem fra deres Hjem og myrde dem. De ville undre sig over, at de kunde undgaa at bemærke Ligheden imellem deres Opførsel og Pharisæernes og Ypperstepræsternes fordum, der forfulgte Jesus og hans Apostle. Det er værd at lægge Mærke til, at i alle de Forfølgelser, de Hellige have maattet undergaa, have Embedsmænd, der sagde sig at lære Guds Søns Evangelium, været de mest virksomme til at opvække Had og fjendske Følelser og ophidse de Folk, over hvem de havde Indflydelse, til Voldsgjerninger imod de Hellige. De ere idag de ubarmhjertigste og bitreste Fjender af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der findes. Der er udentvivl særdeles mange værdige Mænd iblandt dem, som ere meget imod Forfølgelse og enhver Ting af den Slags; men vi tale om dem som et Hele, og vi sige, at mange af dem udvise ved deres Handlinger, at de have den samme Aand, som de Skriftlærde og Pharisæerne besad i fordums Dage.

Under Ledelse af Præsident Brigham Young og hans Brødre af de tolv Apostle afgik Pionererne for at finde en afsides Del af Landet — i Klippebjergenes Dale og Kløfter, en Plads, hvortil de Hellige kunde indsamles. Mange af Folket følte, at dersom de kunde naa et sundt Land, hvor de kunde erholde tilstrækkelig Føde til at opholde Livet, saa vilde de føle sig tilfredse, hvor fattigt det end ellers kunde være. De vare trætte af Pøbelhobe, de vare trætte af at faa deres Huse brændte, deres surt erhvervede Ejendele ødelagte, deres Familiers Liv sat i Fare, og af at leve i vedvarende Ængstelse. De vare tillige trætte af de Trudsler, som uafbrudt udstødtes imod dem, og de Sammensværgelser og Planer, der vedvarende lagdes imod de Mænds Liv, som Gud havde udvalgt til at lede dem.

(Forts.)

Blandinger.

Høj Alder. Ifølge det russiske Blad Golos lever der et Sted i Polen en Kone, som er født den 13de December 1709 og saaledes nu er 166 Aar gammel, et Faktum, som ifølge det nævnte Blad ord den omhandlede Persons Dobeattest skal være sat udenfor al Tvivl. Den bedagede Kone hedder Luzia Utschzivek, er født i Landsbyen Kossjarki og lever for Tiden hos sin Sønnesønssønnesøn.

Verdensudstillingen i Filadelfia. Udstillingskomiteen har for nogen Tid siden solgt de forskjellige Privilegier til Handel med Forfriskninger osv. paa Udstillingsterrainet, og der er derved indkommet en Sum af 450,000 Dollars. Den Boghandler, som er eneberettiget til at udgive Kataloget, skal herfor betale 100,000 Dollars. Restauratøren, der har Udsalg af Øl, Vin og Likører, betaler 125,000 D.; Konditoren, der sælger Mælk, Brød, Kaffe og Chokolade, betaler 11,000 D. Salget af Sodavand indbringer i Afgift 52,000 D. og Salget af Cigarer 21,000 D. Den Fremmede vil imidlertid ogsaa komme til at betale derefter, og der er neppe mange Ting, han vil faa gratis. Vil han f. Ex. nedlade sig paa en Stol eller en Bænk, vil han strax af En, der har forpagtet Siddepladserne, faa en venlig Anmodning om at betale eller rejse sig. New Yorker Bladene udtale sig med stor Forbitrelse om det Optrækkeri, som saaledes formentlig vil finde Sted.

Den 22de Maj 1876 døde Albert Dahl Didrikson, født den 30te Maj 1873; samt den 26de samme Maaned John Orson Didrikson, født den 28de Marts 1875, af Skarlagensfeber og Halsbetændelse, i Spanish Fork, Utah Co.

De vare Sønner af Theodor og Mary Didrikson. Deres Fader er for nærværende Tid paa Mission paa Island.

I Washington, Washington Co., den 27de April 1876, døde Annie Diantha, født den 29de November 1872, Datter af Hans Peter og Annie Diantha Iversen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.